

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปึงกาฬ ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอการสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลการสร้างแบบทดสอบ ได้แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปึงกาฬ จำนวน 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กก และ แม่ กบ
จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 2 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กค
จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 3 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กน
จำนวน 10 ข้อ

1.2 ผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปึงกาฬ แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ มีคุณภาพดังนี้

1.2.1 ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเพื่อสำรวจ และแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คนเป็นผู้พิจารณา โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องตามวิธีของโรวินสกีและแฮมเบิลตัน ซึ่งการประเมินพิจารณาปรากฏว่า

แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.60 ถึง 1.00 แสดงว่าตัวชี้วัดนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัดจริง

1.2.2 คุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี มีคุณภาพดังนี้

แบบทดสอบฉบับที่ 1 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กก และ แม่ กบ จำนวน 10 ข้อ ค่าความยากตั้งแต่ 0.66 – 0.78 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.24 – 0.80 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.70 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

แบบทดสอบฉบับที่ 2 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กค จำนวน 10 ข้อ ค่าความยากตั้งแต่ 0.66 – 0.79 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.33 – 0.77 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.74 ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89

แบบทดสอบฉบับที่ 3 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กน จำนวน 10 ข้อ ค่าความยากตั้งแต่ 0.66 – 0.76 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.80 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.62 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

1.2.3 ผลการศึกษาข้อบกพร่องของนักเรียนที่ตอบผิดในแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ จากการทดสอบครั้งที่ 3 นักเรียนมีข้อบกพร่อง ดังนี้

ฉบับที่ 1 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กก และ แม่ กบ จุดบกพร่องของนักเรียนที่พบมากที่สุดคือ จำรูปคำผิด คิดเป็นร้อยละ 22.65

ฉบับที่ 2 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กคจุดบกพร่องของนักเรียนที่พบมากที่สุดคือ ใช้แนวเทียบผิด คิดเป็นร้อยละ 26.22

ฉบับที่ 3 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กบจุดบกพร่องของนักเรียนที่พบมากที่สุดคือ ใช้แนวเทียบผิด คิดเป็นร้อยละ 27.70

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อภิปรายผลของการวิจัยได้ ดังนี้

1. การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี

แบบทดสอบวินิจฉัยที่สร้างขึ้นเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ฉบับ จำนวน 30 ข้อ ทั้งนี้เนื่องจากแบบทดสอบวินิจฉัย ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อกำหนดเนื้อหาย่อย แล้วจึงนำแบบทดสอบเพื่อสำรวจไปสำรวจความรู้ความเข้าใจของนักเรียนก่อนเพื่อรวบรวมคำตอบพร้อมเหตุผลของนักเรียนมาวิเคราะห์หาสาเหตุจุดบกพร่องของแต่ละคำตอบ โดยคัดเลือกเฉพาะคำตอบที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบผิด มาสร้างเป็นตัวลงในแบบทดสอบวินิจฉัย จึงทำให้สามารถบอกได้ว่านักเรียนบกพร่องในด้านใด จุดใด และสาเหตุของความบกพร่องนั้น ทั้งนี้อาจเป็นแบบทดสอบวินิจฉัยทำให้ได้ทราบจุดอ่อน จุดแข็งของผู้เรียน หากครูทราบจุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียนก็จะสามารถส่งเสริมนักเรียนได้ตรงจุด และเต็มທີ່ตามศักยภาพของแต่ละคน เมื่อศักยภาพของนักเรียนได้รับการค้นพบ จุดอ่อนได้รับการแก้ไข จุดแข็งได้รับการส่งเสริมผู้เรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนด้านใดด้านหนึ่งได้ จากคนที่อาจจะไม่เคยรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียนเลย สิ่งที่เกิดขึ้นทันทีคือความสุขและกำลังใจที่จะเรียนรู้ ใฝ่รู้ในเรื่องที่สนใจต่อไป สอดคล้องกับสมนึก ภัททิยธนี (2553 : 8) ที่ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า เป็นแบบที่ใช้ในการวัดผลเพื่อค้นหาข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีปัญหาว่ายังไม่เกิดการเรียนรู้ตรงจุดใด เพื่อหาทางช่วยเหลือ ที่จะช่วยให้นักเรียนเจริญงอกงามบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ช่วยให้ครูสามารถสอนซ่อมเสริมได้ถูกต้อง สอดคล้องกับ บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 35) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อให้เห็นถึงข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้เพื่อจะหาทางแก้ไขได้ตรงจุดยิ่งขึ้นอันจะทำให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียน หรือเกิดการเรียนรู้ได้เหมือนคนอื่น สอดคล้องกับแนวคิดของ Singha (1974 : 200-201) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้เหมือนกันว่าเป็นแบบทดสอบที่มีจุดมุ่งหมายใช้ค้นคว้าหาจุดบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมุ่งที่จะทำการสอนซ่อมเสริมและให้การแนะแนว ซึ่งแบบทดสอบประเภทนี้จะต้องสุ่มเนื้อหาให้ละเอียดมากเพื่อจะให้เห็นถึงจุดอ่อนของนักเรียนในแต่ละส่วนย่อยของแบบทดสอบ และแบบทดสอบประเภทนี้ความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหาที่มีความจำเป็นมากกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ

2. การหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวินิจฉัย

ผลการพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้แบบการประเมินผลความสอดคล้อง ตามวิธีของโรวินลลี และแฮมเบิลตัน โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนผลปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.60 ถึง 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูง ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด และครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตร จึงทำให้ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ดวงฤดี สิงคบุตร (2540 : 18-19) และสิงห์ (Singha. 1974 : 200-205) ที่กล่าวว่าแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องเป็นข้อสอบที่เน้นความตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ มีข้อความสอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนด จึงทำให้สามารถบอกจุดบกพร่องของนักเรียนได้ สอดคล้องกับโชติ เพชรชื่น (2544 : 7) และกัญญา ลินทร์ตันศิริกุล (2545 : 249) ที่กล่าวว่า ลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัย เป็นแบบทดสอบที่เน้นความตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดแต่ละทักษะย่อย เนื้อหาที่ต้องการวัดจะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย ไม่กำหนดเวลาในการสอบ

2.2 ค่าความยากของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ

การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยในครั้งนี้ จากการทดสอบครั้งที่ 1 เพื่อตรวจสอบคุณภาพรายข้อ พบว่า ค่าความยากของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มีค่าความยาก อยู่ระหว่าง 0.11 ถึง 0.88 ฉบับที่ 2 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.14 ถึง 0.78 และฉบับที่ 3 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.14 ถึง 0.78 โดยภาพรวมข้อสอบบางข้อมีค่าเข้าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 0.65 ขึ้นไป แต่มีข้อสอบหลายข้อที่คุณภาพไม่ได้ตามเกณฑ์ เนื่องจากการทดสอบครั้งแรก ข้อคำถามอาจบกพร่อง เช่น การใช้ภาษาข้อคำถามภาษากำกวม และอาจมีความยากในเนื้อหาวิชา จึงทำให้ค่าความยากต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงข้อสอบ ซึ่งมีทั้งข้อคำถาม ตัวถูก หรือตัวลวง ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แล้วนำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏว่า ฉบับที่ 1 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.66 ถึง 0.78 ฉบับที่ 2 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.66 ถึง 0.79 และฉบับที่ 3 มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.66 ถึง 0.76 ข้อสอบวินิจฉัยที่สร้างขึ้นมีค่าความยากตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือมีค่าตั้งแต่

0.65 ขึ้นไป แสดงว่าแบบทดสอบโดยภาพรวมค่อนข้างง่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแบบทดสอบ วินิจฉัยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดคือ เพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการเรียนของผู้เรียน ทว่าสิ่งใดที่ นักเรียนไม่สามารถทำได้มากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เน้นการ ค้นหาข้อบกพร่องมากกว่าเน้นการเปรียบเทียบ ซึ่งสอดคล้องกับ Bloom, Thomas and Madaus (1973 : 91-92) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยต้องเป็นแบบทดสอบที่ค่อนข้างง่าย โดยมีระดับความยาก (P) ตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป เป็นแบบทดสอบที่ใช้ค้นหาจุดบกพร่องของ นักเรียนเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานเพื่อหาระดับการเรียนรู้ เพื่อคัดแยก เพื่อปรับปรุงวิธีสอน และ เพื่อหาว่านักเรียนคนใดต้องเรียนซ้ำ สอดคล้องกับกัญญา ลินทรตันศิริกุล (2545 : 249) ได้ กล่าวว่าแบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่ใช้ค้นหาจุดบกพร่องในการเรียน ใช้วัดทักษะ พื้นฐานและระดับความรู้ของนักเรียน และเป็นแบบทดสอบที่ไม่จำกัดเวลาที่ใช้สอบเป็น แบบทดสอบที่ค่อนข้างง่ายมีจำนวนมากข้อ สอดคล้องกับ กิติกานต์ สารมาคม (2546 : 134-140) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่ามีค่าความยากตั้งแต่ 0.22 - 0.80 สอดคล้องกับกาญญา ทนัไชย (2548 : 67-74) ที่สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่ามีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.75 - 0.98 และรัชสิรินทร์ ศรีจันทร์แจ่ม (2551 : 68-71) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่ามีค่าความยากตั้งแต่ 0.50 - 0.79

2.3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ

จากการทดสอบแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่า ฉบับ ที่ 1 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.14 ถึง 0.59 ฉบับที่ 2 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง -0.02 ถึง 0.72 ฉบับที่ 3 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.15 ถึง 0.66 โดยภาพรวม ข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าเข้าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 0.20 ถึง 1.00 เมื่อปรับปรุงข้อสอบแล้วนำ แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบครั้งที่ 2 พบว่าแบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.24 ถึง 0.80 ฉบับที่ 2 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33 ถึง 0.77 ฉบับ ที่ 3 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22 ถึง 0.80 โดยภาพรวมข้อสอบทุกข้อเป็นไปตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 0.20 - 1.00 ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถจำแนกนักเรียนออกเป็นกลุ่มผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ ได้โดยใช้สูตร ของแบรนแนน (Brennan) ซึ่งเรียกว่า ดัชนีอำนาจจำแนกบี (Discrimination Index B) และผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการประเมินผลการผ่าน หรือยอมรับได้ว่ามีข้อบกพร่องในเรื่องนั้น ๆ ผู้สอบจะต้องตอบข้อสอบถูกต้องอย่างน้อย 50 % หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 28) เพื่อแสดงว่านักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับ สิงห์ (Singha. 1974 : 200-201) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อค้นหาข้อบกพร่องของนักเรียนในด้านที่จะให้การช่วยเหลือการสอนซ่อมเสริม (Remedial) ซึ่งแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีค่าอำนาจจำแนกใกล้เคียงกับแบบทดสอบวินิจฉัยที่มีผู้สร้างไว้คือ กาญจนา ทนัฒไชย (2548 : 67-74) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 - 0.97 รัชสิรินทร์ ศรีจันทร์แจ่ม (2551 : 68-71) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านและ การเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25 - 0.63 ดังนั้นจึงถือได้ว่าแบบทดสอบวินิจฉัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นแบบทดสอบวินิจฉัย

2.4 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง

ตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

จากการทดสอบวินิจฉัยในครั้งที่ 2 พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่ กก และ แม่ กบ มีค่าความเชื่อมั่น 0.87 ฉบับที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น 0.89 ฉบับที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่น 0.86 แสดงว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นครั้งนี้มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ดี อาจเป็นเพราะแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ทั้ง 3 ฉบับ ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาไทย เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างตัวชี้วัดพฤติกรรมกับข้อสอบของแบบทดสอบวินิจฉัย และแบบทดสอบได้ทดลองใช้และแก้ไขปรับปรุงข้อสอบตามข้อเสนอแนะ จึงทำให้แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง เป็นที่ยอมรับได้รับการวิจัยครั้งนี้หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรของลิวิงสตัน (Livingston) สอดคล้องกับ ไพศาล วรรณ (2554 : 286) ที่กล่าวว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.85-1.00 สอดคล้องกับ กาญจนา ทนัฒไชย (2548 : 67-74) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สอดคล้องกับ บัวเรียว เม็ดจันทิก (2552 : 67-68) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับได้ค่าความเชื่อมั่นเรียงตามลำดับ ดังนี้ 0.780 0.654 0.719 0.735 0.658 และ 0.854 และไพโรประนอม ประดับเพชร (2554 : 122-123) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .90-

.92 ดังนั้น ถือได้ว่าแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น ที่เชื่อถือได้นั้นคือสามารถจำแนกนักเรียนที่มีความบกพร่องและไม่บกพร่องได้

3. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี

จากการศึกษาข้อบกพร่องของนักเรียนในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะจำรูปคำผิด เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา และเขียนผิดเพราะไม่รู้ความหมายของคำ โดยในภาพรวมของการวินิจฉัยพบข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของแบบทดสอบฉบับที่ 1- 3 มากที่สุด คือ ใช้แนวเทียบผิด รองลงมาคือจำรูปคำผิด ส่วนข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดที่พบน้อยที่สุดคือ ไม่รู้ความหมายของคำ จากข้อบกพร่องจะพบว่านักเรียนเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิดมีจำนวนมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนเทียบคำที่เขียนกับคำที่รู้จัก เช่น โชค लाभ เทียบกับคำว่า ลาบก้อย จึงเขียนผิด ส่วนข้อบกพร่องรองลงมาคือเขียนผิดเพราะจำรูปคำผิด เพราะนักเรียนส่วนมากไม่คำนึงถึงหลักการใช้ที่ถูกต้อง ใช้ไม่เหมาะสม จึงทำให้เกิดการจำคำมาผิด ๆ และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ไม่รู้ความหมายของคำ เพราะนักเรียนไม่รู้ว่าคำที่เขียนนั้นมีความหมายว่าอย่างไรจึงเขียนสะกดไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับความบกพร่องของนักเรียนในการเขียนสะกดคำผิดที่กาญจนา ทนินไชย (2548 : 67-74) รัชสิรินทร์ ศรีจันทร์แจ่ม (2551 : 68-71) และบัวเรียว เม็ดจันทิก (2552 : 67-68) ได้วิเคราะห์รูปแบบการเขียนสะกดคำผิดซึ่งมีสาเหตุดังนี้ การเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะจำมาผิด ๆ เขียนผิดเพราะไม่รู้ความหมายของคำ และเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ผู้ดำเนินการสอบควรดำเนินการตามคู่มือการใช้แบบทดสอบวินิจฉัยอย่างเคร่งครัดเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.2 ควรให้นักเรียนทราบผลการวินิจฉัยข้อบกพร่องของตนเองเร็วที่สุด เพื่อจะได้หาทางแก้ไขให้ตรงจุด

1.3 แบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับนี้ ใช้สำหรับศึกษาข้อบกพร่องของนักเรียน ในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถ้าจะนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่นควรมีการสำรวจและวิเคราะห์หาสาเหตุความบกพร่องใหม่

1.4 แบบทดสอบวินิจฉัยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องของนักเรียน ไม่เหมาะที่จะนำไปใช้เป็นข้อสอบเพื่อเลื่อนชั้น หรือเพื่อคัดเลือกบุคคล

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยเรื่องเดียวกัน ในระดับชั้นที่ต่อเนื่องขึ้นไปอีกเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

2.2 เมื่อมีการวินิจฉัยความบกพร่องของนักเรียนในแต่ละเรื่องแล้ว ควรมีการหาวิธีการสอนซ่อมเสริมให้ตรงจุด เช่น การจัดทำแบบฝึกทักษะ การจัดทำบทเรียนสำเร็จรูป เป็นต้น

2.3 ควรขยายขอบเขต ของการวิจัยให้กว้างขึ้น เป็นระดับจังหวัด หรือระดับภาค เพื่อจะได้ทราบถึงข้อบกพร่องของนักเรียนว่าเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้อย่างกว้างขวาง

